

KINO

Kaj ponuja marec?

Grdo je, če se moramo že v uvodu opravičevati našim bralcem. A bolje to kot zamerati. Za »Minifest« gre, torej za prireditev, ki je bila vse doslej tradicija kina Šiške. Organizatorji so jo morali žal preseliti (upajmo, da le za letos!) v dvorano kina Vič, ki je primerno opremljena s kabino za sprotno prevajanje filma. Toliko torej, kar zadeva Minifest in njegovo šišensko tradicijo.

Marčev filmski spored v kinu ŠISKA uvaja modrooki ljubljeneček »širokega občinstva« med katerimi je seveda največ ženski, italijanski zvezdnik Terence Hill v italijansko-nemško-francoskem filmu **NOBODY IN INDIJANCI** v režiji Damiana. Zanimiva komedija, ki govori o prijateljstvu med Joejem in indijanskim mešanecem Billom. Film ima na svoji listi ljubljanske »Vesna film«. Zdaj, po orjaškem morskem psu (film *Zrelo*), orangutanu (*King Kong*), medvedu (*Grizzly*) in drugih — so na vrsti mravlje-velikanke, in sicer v ameriški srhljivki **CE-SARSTVO MRAVELJ**. Mravlje naj bi po fantastični teoriji H. G. Wellsa dosegle velikanske dimenzije zato, ker so požrle neko radioaktivno snov, ki deluje na celice rasti. In tako smo dobili vojsko ogromnih mravelj, ki se spravijo tudi na človeka in si ga podjarmijo. Film je režiral Bert Gordon, ogledali si ga pa bodo lahko tudi otroci.

Ker je filmska slava Roberta Mitchuma že ugasnila, se rojeva nova (moška) zvezda iz istega gnezda, njegov sin Jim Mitchum, tokrat v glavni vlogi Jima v ameriškem kriminalističnem filmu **»NA SLEDI ZLOČINA«**. V svojem žanru (kriminalki) film ni slab, v režijskih rokah Dicka Heffrona pa je dosegel potrebno dinamiko.

SANDOKAN ŠE ŽIVI, je naslov italijanskega pustolovskega filma. Trikrat lahko ugibate, kdo igra glavno (naslovno) vlogo. Če ste rekli Kabir Bedi, ste morebitno stavo tudi dobili! Torej: še živi! (Prav mu je: pred kratkim se je namreč menda že v drugo oženil!)

Nagrado britanske Akademije je za režijo ameriškega filma **NAPAD NA POLICIJSKO POSTAJO** dobil režiser John Carpenter. V Andersonu, getu Los Angelesa, je policija ubila šest članov mladoletne tolpe, ki je kradla orožje. Ostali so prisegli maščevanje. So prisego izpolnili?

Toliko za marec!

TRIGLAV NEKOČ IN DANES

(jk) Na gimnaziji Ljubljana-Sentvid je bilo v organizaciji planinskega krožka predavanje dr. Mirka Kambiča z naslovom: »Triglav nekoč in danes«. Dr. Mirko Kambič je to predavanje pripravil ob lanskim dvestotim obletnici prvega pristopa na Triglav. V izredno zanimivem enournem predavanju je dr. Kambič ob diapozitivih opisal zgodovino fotografije na Slovenskem, prva merjenja višine Triglava, ki jih je sicer neuspešno opravil Francoz Hacquet, floro in favno na Triglavu in v okolici in raziskovanja o prvi fotografiji Triglava. Dr. Kambič je opisal tudi potek boja med Slovenci in Nemci za primat nad Triglavom in vlogo Zoisa pri prvem pristopu na Triglav. Videli smo tudi dokumentarne posnetke o pristopih partizanov na vrh Triglava v času NOB.

(mlv) Pred kratkim so v hotelu Bellevue, ljubljanske gostinske šole, gostinci dalmatinskih Vodic prikazali specialitete svoje vodiške kuhinje, goste pa je z lepimi dalmatinskimi pesmimi zabavala »vodiška klapa«.

V Vodicah živi 67 vodlinih gostinskih delavcev, ki so končali ljubljansko gostinsko šolo. Slovenščina, ki so se je pri tem naučili jim še kako pride prav, saj so Vodicke v sezoni polne samo domačih gostov, predvsem Ljubljančanov, ki so ta letoviški kraj tudi odkrili. In tem so prišli prvič pokazati svoje specialitete kar v Ljubljano, da bi to postala vnaprej vsakoletna tradicija.

Kako resno so vzeli ta svoj prihod se vidi tudi iz turistične reklame, ki so jo posredovali v samem hotelu Bellevue, saj je njihov turistični biro že ponujal prvomajske aranžmaje kakor tudi dopuste za vse leto. Vodicke imajo 3 hotele A in B kategorije in 3000 ležišč pri zasebnikih. Posebnosti dalmatinske kuhinje pa nudijo kar v 50 različnih gostilnicah.

Pri nas v Ljubljani stalno živi ali pa se šola tudi v drugih strokah več Vodičanov. Zato je prav da se te medsebojne vezi tudi tako utrjujejo. Gostinski šoli in pa kolektivu hotela Bellevue gre za to pobudo vsekakor vsa zasluga in priznanje. Uspeh pa je bil vsak večer potrjen s prezasedenostjo zadovoljnih gostov.

Iz dnevnika malega Piškar-jca

Seeda

Danes zjutraj je ata rekel, naj se lepo oblečem in nato sva šla k Slovenija avtotu, kjer radi prodajo avtomobile, kadar so, sicer pa pretežni del leta gledajo skozi okno na cesti — tam je namreč vedno in ves čas avtomobilov na pretek.

No, sva torej prišla v bližino Slovenija avta, pa sva že na vogalu trčila v enega tovariša in eno tovarišico. Stala sta na pločniku in nama nista pustila, da bi šla mimo. Sva mislila, da sta malo čauhnjena, potem sem pa jaz pokukal okoli vogala in mi je bilo jasno, kajti je bilo za vogalom vse črno ljudstva, nekje v daljavi pa se je videl Slovenija avto. Nato sem vprašal ateta, če bodo morda avte delili zastonj. Nak, je povedal, frdamano drago jih bo treba plačati. Pa zakaj jih potem ne moreš kupiti, sem vrtal nadalje. Potem nisem več vrtal, ker je ata razložil in s primeri nakazal toliko novih kletvic, kakršnih še svoj živ dan nisem slišal. Mislim, da so lahko ljudje pri Slovenija avtu ponosni, ker se je ata res izvirno potrudil.

Ko se je omenjeni pomiril, sem začel premišljevat, kako smo se smejali takrat, ko smo bili pri teti na Češkem, kajti je razlagala, kako pri njih ne moreš in ne moreš priti do avtomobila. Nam je bilo seveda jasno, zakaj, ker so Čehi pač Čehi in so si tega sami krivi. Teta nam je pa le zavidala. Mejdū, bi bil hec, če bi naju danes videla, kako štamfava okoli Slovenija avta!

No, ko sva se dokončno prerinila do šanka, za katerim prodajajo avte, se je izkazalo, da ata nima dovolj denarja. So med tem namreč od nekega prihiteli neki tipi, zamenjali pokrovčke ventilčkov na kolesih s pokromanimi in nato zbranim razložili, da je zdaj to nov tip in da je seveda zato za milijonček dražji. Ata je rekel, da bi kar rad kupil avto tudi brez pokrovčkov, toda so se mu smejali in tako nimamo novega avta.

Četetek

Danes sem šel v cvetličarno, pa sem mislil, da se se zmotil, kajti je bila pred lokalom grozovanska vrsta. Ampak niso prodajali avtomobilov, temveč nageljne, kajti je bil 8. marec, kar pa ne pomeni, da ni bilo prerivanja, kletvic in grdih pogledov. To tudi ni nič čudnega, kajti se ljudje dandanes pač neradi drenjajo v vrstah. No, čakal sem veliko manj kot na avto in tudi novih modelov nageljnov niso med tem izumili.

Pa še ena razlika je med cvetličarno in Slovenija avtom: danes, ko ni več 8. marec, lahko kupiš rožic toliko, kolikor se ti jih srček pozeži. Avtomobilov pa — še vedno ne.

Moram vprašati ateta, zakaj avtomobilov raje ne prodajajo v cvetličarnah...

Srečko

tribuna 15